ÎN ODAIA DIN VÂRF

TERRY BISSON

În povestirile și în romanele sale, Terry Bison oscilează între science fiction și fantasy, dar atunci când scrie science fiction, proza lui este plină de detalii, umor sec, inteligență și grație stilistică. Romanul său *„Călătorie spre planeta roșie”,* este, poate, cea mai eroică și mai amuzantă cronică a primei călătorii spre Marte din tot science fiction-ul. În anii ’90, Bisson a început să scrie povestiri și a dat lovitura; unul dintre primele texte a fost „Urșii descoperă focul”, care a câștigat premiile Hugo și Nebula.

— Veţi simţi un uşor fior de răceală, mi-a spus tehnicianul. Nu vă faceţi griji. Ignoraţi-o, da?

— Da, am încuviinţat.

Mai auzisem toate astea.

— Veţi simţi o uşoară dezorientare. Nu vă faceţi griji. O parte a dumneavoastră va fi conştientă de locul în care vă aflaţi, iar o altă parte va fi conştientă de locul în care vă aflaţi în realitate, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ignoraţi-o, da?

— Da, am încuviinţat. De fapt, am mai auzit toate astea. Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon.

— Aţi fost? Ei bine, oricum trebuie să v-o spun, a ridicat din umeri tehnicianul. Unde rămăsesem? Ah, da, să mergeţi încet. (Purta pantofi cu scârţ şi un halat alb, şi un ciocănel din argint atârnat de un lănţişor care dispărea în buzunarul pantalonilor.) La început, dacă o să vă uitaţi la lucruri mai îndeaproape, nimic nu va fi acolo. Dar dacă o luaţi încetişor, totul va apărea, da?

— Da, am încuviinţat. Dar ce-i cu...?

— N-o să-i ştiţi numele, a spus el. Nu este disponibil în versiunea demo. Dacă, însă, semnaţi pentru turul complet, îl veţi şti în mod automat. Gata? întindeţi-vă. Inspiraţi adânc.

Gata sau nu, sertarul a început să lunece spre interior şi am încercat un moment de panică, pe care mi-l aminteam din anul precedent. Panica te face să inspiri din nou, apoi se simte izul înţepător de Vitazine, şi ai ajuns. Este ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Mă aflam într-o odaie scăldată de soare, cu un covor gros şi ferestre pe toată înălţimea peretelui. Ea stătea la fereastră, privind spre ceea ce părea o stradă aglomerată, atâta vreme cât erai atent să n-o priveşti prea îndeaproape.

Eu am fost atent să n-o privesc prea îndeaproape. Purta un furou din mătase roşie, cu un decolteu din dantelă Empire, transparentă, cu şireturi încrucişate la spate. Nu avea dresuri. De fapt, mie nu-mi plăcuseră niciodată dresurile. Era desculţă, dar nu-i puteam distinge degetele de la picioare. Am fost atent să nu le privesc prea îndeaproape.

Îmi plăcea felul cum îi venea corsajul în părţi. După o vreme, am privit în jur. Mobilierul era din paie împletite, iar lângă o uşă scundă se găseau câteva ghivece cu flori. A trebuit să mă aplec pentru a păşi pe sub pragul de sus şi am pătruns într-o bucătărie cu pardoseala din gresie şi cu mobilier albastru. Ea stătea lângă chiuvetă, sub un gemuleţ ce dădea spre o curte verde, strălucitoare. Purta un body din catifea panné cu mâneci lungi, care avea un decolteu adânc, în formă de inimioară, decupat în sus pe coapse şi spatele integral. Îmi plăcea felul cum îi cădea catifeaua la spate. Am stat lângă ea, la geam, privind măcălendrii ce veneau şi plecau de pe gazon. Era acelaşi măcăleandru, iarăşi şi iarăşi.

Un telefon alb, mural, a sunat. Ea a luat receptorul şi mi l-a întins; imediat ce l-am dus la ureche şi am auzit tonul, am privit în sus spre ceea ce, iniţial, mi se păruseră a fi

norii, dar în realitate era plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Asta-i? am întrebat.

— Asta-i versiunea demo, a explicat tehnicianul care s-a grăbit spre sertarul meu deschis, scârţâind din pantofi. Telefonul este cel care vă scoate din sistem. Similar, uşile vă poartă de la un nivel la altul.

— Îmi place, am spus. Concediul meu începe mâine. Unde trebuie să semnez?

— Luaţi-o încet, mi-a spus ajutându-mă să cobor din sertar. Peve-ul este numai pe bază de invitaţii. Mai întâi, trebuie să discutaţi cu Cisneros, de la relaţiile cu publicul.

— Peve-ul?

— Aşa-i mai spunem câteodată.

* * *

— Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon, i-am spus lui dr. Cisneros. Începând de mâine, am o săptămână de concediu şi venisem pentru Aventura arctică. Apoi am văzut reclama pentru Palatul Victoriei.

— Victoria de-abia se deschide, a spus ea. De fapt, încă testăm beta unele sectoare. Sunt deschise doar odăile din secţiunile mediană şi superior-mediană. Dar asta ar trebui să fie îndeajuns pentru un tur de cinci zile.

— Câte odăi înseamnă asta?

— O mulţime.

A surâs. Dinţii îi păreau noi-nouţi. Lucruşorul de pe biroul ei anunţa: **B. CISNEROS, DR. ÎN FILOS**.

— Din punct de vedere tehnic, Peve-ul este un lanţ ierarhic piramidal, aşa că secţiunile mediană şi superior-mediană includ toate odăile, cu o excepţie. Toate, mai puţin Odaia din Vârf.

Am roşit. Întotdeauna roşesc.

— Oricum, n-aţi putea ajunge atât de sus în numai cinci zile. (Mi-a arătat din nou dinţii ei noi.) Şi pentru că încă

testăm beta, vă putem face o ofertă specială. Acelaşi preţ ca pentru aventura în Arctica şi cea pe Amazon. O săptămână de cinci zile, de la nouă la cinci, pentru 899 de dolari. Vă pot asigura că, la anul, când Palatul Victoriei va fi complet deschis, preţul va creşte considerabil.

— Îmi place, am spus şi m-am sculat. Unde plătesc?

— La casierie. Dar luaţi loc. A deschis un dosar. Mai întâi, trebuie să vă întreb un lucru. De ce doriţi să vă petreceţi concediul în Palatul Victoriei?

Am ridicat din umeri, ca să evit să roşesc.

— Este ceva diferit şi asta mă atrage. Aţi putea spune că sunt un ţicnit al RV-ului.

— Al Experienţei Directe, m-a corectat imediat. Iar termenul potrivit este „entuziast”.

— ED, atunci. Cum doriţi. (Fiecare companie folosea alt nume.) Oricum, îmi place. Mama spune că am...

Dr. Cisneros m-a întrerupt, ridicând palma ca o poliţistă de circulaţie.

— Nu acesta este răspunsul de care am nevoie, mi-a spus. Lăsaţi-mă să vă explic. Datorită conţinutului său, Palatul Victoriei nu este prevăzut ca simulare de aventură, aşa cum sunt Arctica şi Amazonul. Conform autorizaţiei noastre, îl putem deschide publicului doar ca simulare terapeutică. Sunteţi însurat?

— Într-un fel, am spus.

La fel de bine, aş fi putut răspunde: „Nu tocmai”

— Perfect. A făcut o însemnare în dosar. Clienţii cei mai acceptaţi în Palatul Victoriei – de fapt, singurii pe care-i putem accepta – sunt bărbaţi însuraţi care doresc să-şi îmbunătăţească nivelul de intimitate al relaţiilor prin explorarea onestă a celor mai intime fantezii sexuale.

— Ăsta-s eu, am încuviinţat. Un bărbat însurat care doreşte să pătrundă în cele mai intime relaţii prin fanteziile sexuale ale exploratorului.

— Destul de aproape, a spus dr. Cisneros. A făcut o altă însemnare în dosar şi mi l-a împins zâmbind. Semnaţi aici şi puteţi începe mâine dimineaţă la nouă. Casieria este pe

coridor, la stânga.

* * *

Seara, mama m-a întrebat:

— Ce ai făcut azi? Dacă ai făcut ceva…

— M-am înscris la „Limite interioare”, am spus. Mâine începe concediul meu.

— N-ai mai lucrat de doi ani.

— Mi-am lăsat slujba, am spus. Nu mi-am lăsat concediul.

— N-ai fost deja la „Limite interioare”?

— Anul trecut, am fost în Aventura pe Amazon. Anul ăsta fac, ă-ă-ă, Aventura arctică.

Mama părea sceptică. Ea pare întotdeauna sceptică.

— Vom merge la o vânătoare de foci pe malul polianei, am spus.

— Cine-i Poliana asta? Una nouă, în sfârşit?

— Este locul unde apa nu îngheaţă niciodată.

— Cum vrei, a spus mama. Dar nu trebuie să-ţi spun eu asta. Totdeauna ai fost aşa. Azi ai mai primit o scrisoare de la Peggy Sue.

— O cheamă Barbara Ann, mamă.

— Mă rog, mă rog… Am semnat recipisa şi am pus-o lângă celelalte. Nu crezi că ar trebui măcar s-o deschizi? Ai un teanc uite-atât de înalt pe chestia aia căreia îi spui birou.

— Ce avem la cină? am schimbat subiectul.

* * *

A doua zi dimineaţă, am fost primul la „Limite interioare” Am intrat în Staţia de Plecare la ora nouă fix, m-am aşezat pe un taburet lângă sertarul meu şi m-am schimbat în halat şi papuci de baie.

— La ce slujeşte ciocănelul acela de argint? l-am întrebat pe tehnician când a apărut în pantofii lui cu scârţ.

— Uneori, sertarele sunt greu de deschis, a spus el. Sau de închis. Întindeţi-vă. Vara trecută aţi făcut Amazonul, da?

Am încuviinţat din cap.

— Mi-am închipuit eu. Niciodată nu uit un chip. (Îmi lipea lucruşoare pe frunte.) Cât de sus aţi ajuns? Aţi putut vedea Anzii?

— Se zăreau în depărtare. Fetele din jungle purtau nişte sutiene mititele din scoarţă de copac.

— O să vedeţi o mulţime de sutiene mititele în Peve. Cinci zile o să vă ducă destul de sus şi aici. Nu priviţi prea repede prin odaie, fiindcă imediat ce zăriţi o uşă, o să treceţi prin ea. Mergeţi încet şi bucuraţi-vă de toate. Închideţi ochii.

Am închis ochii.

— Mulţumesc pentru sfat, i-am spus.

— Am făcut parte dintre programatori, mi-a spus. Inspiraţi adânc.

Sertarul a lunecat în interior. A urmat izul înţepător de Vitazine, şi a fost ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Mă aflam într-o bibliotecă întunecată, lambrisată. Ea stătea lângă o fereastră stil Tudor, cu ochiuri înguste de geam ce dădeau spre un fel de grădină. Purta un costum dintr-o singură piesă, din mătase, cu tivurile având culoarea tangerinei, cu franjuri de dantelă pe margini şi un decolteu adânc, cu năsturei acoperiţi şi şireturi dantelate. Pentru o clipă, am crezut că nu-i ştiam numele, dar apoi i l-am rostit: „Chemise”. Era de parcă ai fi deschis mâna şi ai fi descoperit ceva despre care uitaseşi că-l ţineai în palmă.

M-am alăturat ei la fereastră. În grădină se zăreau garduri vii, scunde, şi alei cu pietriş, care se roteau dacă te uitai mai îndeaproape la ele. Am privit în altă parte şi atunci am zărit uşa. Se găsea pe peretele opus, între două corpuri de bibliotecă. Am aplecat capul să trec prin ea şi am ajuns într-un dormitor cu pereţii tapetaţi şi ferestre cu rame albe. Podeaua era din parchet de pin, peste care se

aflau covoraşe împletite.

— Chemise, am rostit.

Ea stătea între două ferestre, purtând un body din satin stretch alb-crem, cu cupe ranforsate şi un decolteu adânc în formă de V. Cupele erau tivite cu dantelă albă. Imediat sub nivelul ferestrei, vârfurile copacilor fremătau, parcă sub adierea unei brize.

Urcasem. Spatele body-ului din satin transparent avea un V similar decolteului. Îmi plăcea felul cum se conturau bretelele. Imediat ce m-am întors, am văzut uşa. Era cu o treaptă mai jos şi a trebuit să-mi plec capul; am ajuns într-o odaie lungă, întunecată, cu ferestre înguste peste care atârnau draperii grele. Chemise îngenunchease pe o sofa curbă, purtând un costumaş de păpuşi, din tul bleu, cu bordură din dantelă, peste un sutien încreţit şi slip la fel. Cu o mână, am tras draperiile. Mult mai jos, am putut vedea vârfurile copacilor şi, sub ei, caldarâmul ud de ploaie.

M-am aşezat lângă ea. Continua să-şi ferească faţa, dar puteam spune că zâmbea. Şi de ce nu? Nu putea exista, decât dacă eram alături de ea. Purta papucei tiviţi cu dantelă, asemănători slipului. Nu sunt unul care se dă în vânt după picioare, dar i le făcuseră să arate sexy. Am zăbovit, lăsând dantela chiloţeilor ei să-mi înscrie un şablon identic pe inimă. Apoi mi s-a părut că am auzit un glas îndepărtat strigând după ajutor.

M-am întors şi am zărit în perete, jos, o gaură. Era cu puţin mai mare decât o gaură de şoarece.

A trebuie să mă întind pe burtă, dar chiar şi aşa de-abia am putut să mă strecor înăuntru, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă găseam într-un coridor cu pardoseala din beton, fără ferestre. Pereţii erau goi. Podeaua era rece şi cobora în două direcţii simultan. Îmi menţineam cu greu echilibrul. Lângă unul dintre pereţi se afla o stivă de lemne proaspăt tăiate. Pe stivă stătea o fată, care purta o şapcă roşie. Era o şapcă precum cele ale jucătorilor de basebal. Fata s-a

sculat. Avea un tricou pe care scria:

MERLYN SISTEMS

SOFTWARE THAT WORKS HARD

Mă simţeam derutat.

— Chemise?

— Nu-i Chemise, mi-a răspuns fata.

— Nu-i Chemise, am repetat. Ce cauţi aici? Asta-i a mea...

— Nu-i deloc a ta, a spus ea. Nu mai eşti în Peve. Rulezi în paralel, în bucla unui programator.

— Atunci, tu cum ai ajuns aici?

— Eu sunt programatorul.

— O fată?

— Bineînţeles că o fată. (Purta chiloţei din bumbac alb, puternic răscroiţi.) Ce crezi?

— Nu trebuie să cred nimic. Simţeam că începeam să mă irit. Asta-i o Experienţă Directă. Iar tu nu eşti unul dintre produsele imaginaţiei mele.

— Nu fi atât de sigur. Sunt o demoazelă la ananghie. Iar tu eşti cavalerul. Ai venit atunci când te-am strigat, nu? Am nevoie de ajutorul tău ca să ajung în Odaia din Vârf.

Odaia din Vârf! Cu câtă nepăsare pomenise de ea.

— Mi s-a spus că încă n-a fost deschisă.

— Există, dacă ştii cum să ajungi la ea. Există o cale de acces, o scurtătură prin găurile de şoareci.

— Găuri de şoareci?

— Pui prea multe întrebări. O să-ţi arăt. Dar va trebui să faci exact ce îţi spun. Nu te poţi uita în jur de capul tău.

— De ce nu?

Simţeam limpede cum mă enervam din nou. M-am uitat în jur, pur şi simplu ca să demonstrez că o pot face. Am zărit o uşă.

— Deoarece, a rostit fata dinapoia mea.

Eu însă păşeam deja pe uşă, aplecându-mă. Mă aflam într-o bucătărie de modă veche, cu mobilier din lemn alb. Chemise stătea la masă, amestecând într-o oală cu o pereche de foarfeci mari. Purta un sutien decoltat, perfect

mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe.

— Chemise! am rostit.

M-am întrebat dacă ea se întrebase unde fusesem.

Bineînţeles că nu se întrebase. Înapoia ei, cineva ieşea sau intra pe uşa unei cămări.

Eram eu.

Purtam un halal „Limite interioare” şi papuci de baie.

Eram eu.

Purtam un halat „Limite”.

Eram.

Priveam drept în sus, spre plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Inima îmi bubuia. Puteam auzi nişte pantofi scârţâind agitaţi. Undeva, bâzâia o sonerie. Sertarul meu era singurul deschis.

— S-a blocat sistemul, a rostit tehnicianul. Sunteţi aşteptat la etaj, la relaţii cu publicul. Imediat.

* * *

— Bit map-urile noastre vă arată în locuri în care nu puteaţi fi, a spus dr. Cisneros. (Se uita de la dosarul de pe biroul ei la ceva de pe monitorul calculatorului.) Nişte zone în care, pur şi simplu, nu puteaţi intra.

M-a privit peste birou şi dinţii ei cei noi au sclipit.

— Atât doar dacă nu există ceva ce nu mi-aţi spus.

Când nu eşti sigur, fă pe prostul.

— Cum adică?

— N-aţi văzut pe nimeni în palat? Nimeni altul decât dumneavoastră şi imaginea construită prin ED?

— Altă fată? (Am decis să-mi ascult instinctele, ceea ce, întotdeauna, înseamnă să mint.) Nu.

— Poate fi o simplă eroare de sistem, a spus dr. Cisneros. Până mâine, o să rezolvăm treaba.

* * *

— Cum a mers? a întrebat mama.

— Ce să meargă?

— Cu Poliana ta, cu aventura arctică.

— Ah, grozav, am minţit.

Din principiu, întotdeauna o mint pe mama. Adevărul este prea complicat.

— Am învăţat să conduc un caiac. Mâine mă aşteaptă apele deschise.

— Apropo de ape deschise, a spus mama. Azi, am deschis scrisorile alea. Lucille zice că trebuie să-ţi iei lucrurile. Îşi dă cuvântul că el n-o să te mai bată.

— Barbara Ann, mamă, am spus. Şi aş dori să nu-mi mai deschizi scrisorile.

— Dacă am avea câte un bănuţ pentru fiecare dorinţă, am fi cu toţii miliardari. Le-am pus în aceeaşi ordine. Nu crezi că ar trebui să răspunzi cel puţin la una?

— Trebuie să mă odihnesc, i-am spus. Mâine, plecăm după foci. Le vânăm pe banchiză.

— Cu puşti?

— Cu bâte. Ştii bine că urăsc puştile.

— Asta-i şi mai rău.

— Nu sunt adevărate, mamă.

— Bâtele sau focile?

— Nici unele. Nimic nu este adevărat. Este Experienţă Directă.

— Adevăraţi sunt cei 899 de dolari ai mei.

* * *

A doua zi dimineaţă, am fost unul dintre primii care au intrat în Staţia de Plecare. M-am dezbrăcat şi m-am aşezat pe banchetă, ca să-l aştept pe tehnician, i-am privit pe ceilalţi tipi intrând, majoritatea purtând canadiene sau costume de safari. Tehnicienii lor i-au băgat în sertare până la 8:58.

La 9:14, a apărut Pantofi Scârţâitori.

— De ce întârziem? am întrebat.

— Un bug, o eroare de sistem, mi-a răspuns. Dar o rezolvăm. (Îmi lipea lucruşoarele pe frunte.) Închideţi ochii.

Eroare? Am închis ochii. Am auzit sertarul urnind; am simţit izul înţepător de Vitazine, şi a fost ca şi cum te-ai fi deşteptat dintr-un vis. Chemise stătea pe un scăunel de două persoane, din brocart, sub o fereastră deschisă, purtând un costumaş de copii, din catifea stretch roşie, cu borduri din dantelă şi decolteu cu elastic, peste slipul bikini puternic răscroit, de aceeaşi culoare.

— Chemise, am rostit.

Am încercat să mă concentrez, dar îmi era imposibil să nu încerc senzaţia că ieri fusesem mai sus. Un câine a trecut prin odaie. Fereastra dădea deasupra unei grădini clasice, cu alei şerpuite din dale. Cerul era azuriu şi fără nori.

Chemise îşi ferea faţa. M-am aşezat lângă ea, simţindu-mă agitat. Eram pe punctul de a mă ridica din

nou, când mi s-a părut că am auzit un glas îndepărtat strigând după ajutor. Am privit în jos şi am zărit o crăpătură în parchet. Era prea mică pentru a-mi putea băga mâna înăuntru, dar am izbutit să mă târăsc pe burtă, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă aflam din nou în coridorul betonat, cu stiva de lemne pâlpâind lângă un perete. Fata cu şapcă roşie ţipa la mine:

— Ai fost cât pe-aici să mă omori!

— Bug? am spus.

— Cum mi-ai spus?

— Nu-i Chemise? am încercat.

Ea stătea pe stiva de lemne, purtând tricoul

MERLYN SISTEMS

SOFTWARE THAT WORKS HARD

peste chiloţei din bumbac alb, puternic răscroiţi în părţi.

— Nu. Nu-i Chemise. Mi-ai spus altfel.

— Bug.

— Bug. Îmi place. Avea ochi cenuşii. Dar trebuie să nu te mai uiţi în jur. Trebuie să mergem prin găurile de şoareci, nu pe uşi, altfel s-ar putea să te întâlneşti din nou cu tine.

— Atunci înseamnă că pe mine m-am văzut!

— Din cauza asta s-a blocat sistemul. Era cât p-aci să mă omori.

— Dacă sistemul se blochează, mori?

— Aşa ar trebui. Din fericire, mă salvasem. N-am pierdut decât niţică memorie. Ceva mai multişor.

— Ah, am rostit.

— Să-i dăm drumul, a spus ea. Te pot duce la Odaia din Vârf.

Am încercat să par nepăsător.

— Crezusem că doreşti ca eu să te duc pe tine.

— Este acelaşi lucru. Eu cunosc drumul prin găurile de şoareci. Uită-te la mine, sau la şapcă. Să-i dăm drumul. În curând, Clyde o să scoată pisica.

— Pisică? Am văzut un câine.

— La dracu'! Ar fi bine să nu mai pierdem vremea.

A azvârlit şapca roşie înapoia mea. În locul unde a

aterizat, am găsit o fisură în pardoseala din beton. Era îngustă, totuşi am reuşit să mă târăsc înăuntru pe burtă, strecurându-mi întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie luminoasă, cu un întreg perete de geam. Pe stative şi pe canapea se găseau ghivece de flori. Nu aveai unde să te aşezi. Bug stătea lângă fereastră, purtând un sutien de culoarea piersicii, cu bretele reglabile şi decolteu adânc, şi un bikini de aceeaşi culoare, cu spate integral. Plus şapca roşie.

M-am oprit lângă ea, la fereastră. Mă aşteptasem să văd vârfurile copacilor, dar n-am zărit decât nori. Niciodată nu fusesem atât de sus.

— Pisica, câinele pe care l-ai văzut este un depanator de erori de sistem, a spus ea. Ne adulmecă găurile de şoareci. Dacă mă găseşte, m-am dus.

Îmi plăcea felul cum îi venea sutienul la spate.

— Te supără dacă-ţi spun Bug?

— Ţi-am zis deja că mi-a plăcut, a răspuns ea. Mai ales fiindcă nu-mi reamintesc numele meu.

— Nu-ţi reaminteşti numele tău?

— Am pierdut o parte din memorie când s-a blocat sistemul, a explicat ea. Părea aproape tristă. Ca să nu mai amintesc de momentul când m-a ucis Clyde.

— Cine-i Clyde? Şi, de fapt, cine eşti tu?

— Pui prea multe întrebări. Eu sunt Bug, atât, o demoazelă la ananghie, iar acesta este unul dintre visele tale. Aşa că să-i dăm drumul. Putem discuta în timp ce mergem.

A azvârlit şapca roşie spre perete. Am găsit-o în colt, unde tapetul se desprinsese, dezvăluind o crăpătură în care de abia îmi puteam introduce vârfurile degetelor. Era foarte strâmtă, dar am reuşit să mă strecor, întâi un umăr, apoi celălalt. Mă aflam într-un dormitor cu fereastra îngropată într-o nişă. Bug era...

— Te supără dacă-ţi spun Bug?

— Ţi-am spus că n-am nimic împotrivă.

Bug stătea lângă fereastră, purtând un demi-sutien din

satin jacard perlat, cu reliefuri după curbura cupelor şi un bikini şnur cu spate stretch integral, transparent, cu o funduliţă. Plus şapca roşie, desigur.

— Mai devreme sau mai târziu, Clyde mă va găsi aici în Peve, mai ales fiindcă acum suspectează o eroare. Dar dacă pot ajunge la Odaia din Vârf, mă pot transfera în celelalte sisteme.

— Care celelalte sisteme?

— Arctica, Amazonul, indiferent ce aventură vor mai adăuga. Toate francizele se interfaţează în vârf. Va fi ca-n viată. Viaţa după Clyde.

— Cine-i...?

— Rahat!

Se auzea un telefon. Bug a ridicat receptorul şi mi l-a întins. Era din porţelan, cu ornamente din alamă, aidoma unei toalete baroce. Înainte de a putea spune „alo” m-am trezit privind spre plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare.

— Relaţiile cu publicul doresc să discute cu dumneavoastră, a spus tehnicianul.

Pentru prima dată, am remarcat numele brodat pe halatul alb. Era CLYDE.

* * *

— Aparent, continuaţi să apăreţi în odăi în care n-ar trebui să fiţi, a spus dr. Cisneros. Pe şiruri de cod care nu sunt conectate. Căi neautorizate.

Judecând după grămăjoara de oscioare de lângă sugativă, dr. Cisneros prânzea la masa de lucru.

— Sunteţi sigur că n-aţi observat nimic neobişnuit?

Trebuia să-i spun ceva, de aceea am pomenit despre câine.

— Ah, da. Este pisica lui Clyde. Depanatorul de erori de sistem. A configurat-o sub forma unui câine. Este genul lui de glume.

Uneori, este inteligent să faci pe prostul.

— Ce fel de erori căutaţi? am întrebat.

Dr. Cisneros a răsucit spre mine monitorul calculatorului de pe biroul ei, aşa ca să pot vedea ecranul. A lovit o tastă şi a apărut o imagine. N-am fost surprins s-o văd pe Bug – purtând tricoul MERLYN SISTEMS şi şapca roşie, desigur. De asemenea, purta blugi Levi largi şi ochelari.

— La începutul anului, una dintre programatoarele noastre a fost surprinsă modificând în mod ilegal softul companiei, ceea ce reprezintă, după cum ştiţi, un delict federal. N-am avut încotro şi a trebuit să sesizăm autorităţile. Dar, în vreme ce era liberă pe cauţiune, aşteptând procesul, ea a pătruns în mod ilegal în sistem.

— Sub formă de client?

— Nu, ci ca infractoare, cu intenţii criminale. Poate chiar în scopul de a comite sabotaje. Poate că avea asupra ei un resedit. Poate că a lăsat bucle sau subrutine, programate să facă softul instabil, sau chiar periculos. Rutine neexecutabile, căi neautorizate...

— Nu înţeleg ce legătură au toate astea cu mine, am rostit.

Întotdeauna mama spunea că mă pricep să mint. Mama ştie cel mai bine.

— Pentru dumneavoastră, a spus dr. Cisneros, există pericolul ca una dintre aceste căi neautorizate să ducă spre Odaia din Vârf. Iar deocamdată din Odaia din Vârf nu se poate ieşi. Se poate numai intra. Poate că aţi observat că Palatul Victoriei este un sistem unidirecţional, de la odăile inferioare spre cele superioare. Este precum universul. Continuaţi, până daţi peste o secvenţă de ieşire.

— Sună telefonul, am spus.

— Da, a încuviinţat dr. Cisneros. A fost ideea lui Clyde. Un detaliu elegant, nu credeţi? Dar, în prezent, nu există nici o secvenţă de ieşire, sau telefon, cum îl denumiţi, instalat în Odaia din Vârf.

— Nu există nici o uşă?

— Există o uşă de intrare, dar nici una de ieşire. Unde să ducă o uşă de ieşire? Odaia din Vârf se găseşte în capătul

şirului de cod. Clientul ar rămâne prins ca într-o capcană. Poate pentru totdeauna.

— Atunci, ce doriţi să fac?

— Să fiţi atent. Programatorii ticăloşi au personalităţi ticăloase. Adesea, ei îşi lasă semnăturile pe unde au trecut. Indicii... Dacă vedeţi ceva straniu, cum ar fi imaginea ei, sau un obiect mic lăsat prin preajmă, încercaţi să vă amintiţi odaia respectivă. Ne poate ajuta să izolăm problema.

— De pildă o şapcă roşie.

— Exact.

— Sau chiar pe ea.

Dr. Cisneros clătină din cap.

— Ar fi doar o copie. Ea este moartă. S-a sinucis, înainte de a fi prinsă.

* * *

— Rhonda ţi-a mai lăsat un mesaj pe robot, m-a anunţat mama când am revenit acasă.

— Barbara Ann, am corectat-o.

— Mă rog... Zice că o să-ţi aducă lucrurile aici şi o să ţi le lase în curte. Zice că Jerry Lewis...

— Jerry Lee, mamă.

— Mă rog... Noul ei prieten are nevoie de camera în care ai stat tu. Se pare că nici ei nu mai dorm împreună.

— Mamă!

— Ea zice că dacă nu vii să-ţi iei lucrurile, o să le arunce afară.

— Aş dori să nu mai asculţi mesajele care mi se adresează, am spus. De ce mai avem doi roboţi telefonici?

— N-am ce face. Aparatul tău îmi recunoaşte vocea.

— Asta fiindcă încerci să vorbeşti ca mine.

— Nu trebuie să încerc, a spus mama. Cum a fost azi? Ai ciomăgit ceva ciori ciripitoare?

— Foarte amuzant, am spus. Am ciomăgit, într-adevăr, multe foci astăzi. Dar nu dintre pui, ci doar foci bătrâne,

cele care au născut şi nu mai sunt utile grupului.

Am sfredelit-o cu privirea, dar ea a optat să mi-o ignore.

* * *

A doua zi dimineaţă, am fost primul în Staţia de Plecare.

— V-aţi lămurit cu Bonnie? m-a întrebat tehnicianul.

— Bonnie?

— Nu vă mişcaţi. (Îmi lipea lucruşoare pe frunte.) Întindeţi-vă.

A fost ca şi cum m-aş fi deşteptat dintr-un vis. Mă găseam într-o bibliotecă, cu o fereastră arcuită prin care se zăreau nişte coline îndepărtate. Chemise luase o carte de pe raft şi o răsfoia. Purta un furou negru, brodat cu catifea jacard pe voal diafan, cu bretele subţiri, cupe adânc răscroite şi spatele complet, din dantelă stretch. Puteam vedea că paginile cărţii erau albe.

— Chemise, am rostit.

Doream să-i spun că regretam că o neglijasem, îmi plăcea felul cum îi veneau cupele, când se apleca, dar trebuia s-o găsesc pe Bug. Trebuia s-o avertizeze că dr. Cisneros şi Clyde o căutau.

Am căutat pe suprafaţa parchetului, căutând o gaură de şoarece, până ce am găsit o fisură. De abia era suficient de mare ca să-mi pot băga mâna înăuntru, dar am izbutit să mă târăsc pe burtă, întâi un umăr, apoi celălalt.

Mă aflam din nou în coridorul betonat.

Bug stătea lângă o stivă de buşteni, purtând tricoul ei MERLYN SISTEMS peste chiloţei din bumbac alb, cu răscroială franţuzească, cu bordură de dantelă franjurată. Şi şapca roşie, bineînţeles. Şi ochelari!

— Ce-i cu ochelarii? m-a întrebat.

A încercat să-i scoată, dar n-a izbutit.

— Ei ştiu despre tine, i-am spus. Mi-au arătat o fotografie a ta. Purtai ochelari.

— Bineînţeles că ştiu despre mine! În tot cazul, Clyde ştie.

— Vreau să spun că ei ştiu că eşti aici. Deşi te cred moartă.

— Ei bine, sunt moartă, dar nu voi rămâne mult pe aici. În nici un caz, dacă vom ajunge în Odaia din Vârf.

Îşi scoase şapca roşie şi o azvârli pe coridor. Aceasta ateriză lângă o crăpătură din beton, acolo unde peretele se întâlnea cu pardoseala. Era prea mică până şi pentru un şoarece, dar am izbutit să mă strecor înăuntru, mai întâi vârfurile degetelor, apoi un umăr, şi după aceea celălalt. Mă aflam într-o seră, cu bovindouri, care dădeau spre nori strălucitori, ce semănau cu nişte castele ruinate. Bug…

— Te supără dacă-ţi spun Bug?

— Iisuse, ţi-am zis că-i în regulă.

Bug stătea lângă fereastră, purtând un sutien din voal alb, având cupele brodate cu dantelă şi slip din acelaşi material, cu inserţii de dantelă în faţă şi pe părţi. Plus şapca roşie. Plus ochelarii.

— Vreau să te ajut, am spus. Dar chestia asta cu Odaia din Vârf mi se pare periculoasă.

— Periculoasă? Cine spune asta?

— Relaţiile cu publicul.

— Cisneros? Curva aia?

— Aş dori să nu mai vorbeşti aşa. Ea zice că dacă intru în Odaia din Vârf nu mai pot ieşi. Nu mai există telefon.

— H-m-m. (Bug m-a fixat cu privirea. Ochii ei cenuşii păreau îngrijoraţi.) Nu m-am gândit la asta. Să mergem mai sus, unde putem discuta.

Azvârli şapca roşie, care ateriză lângă o găurică în formă de semilună, de abia îndeajuns de mare ca să mă pot târâ înăuntru pe burtă, strecurând mai întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie întunecată, cu draperii groase, fără mobilier, doar cu un covor oriental. Bug…

— Te supără dacă-ţi spun Bug?

— Vrei să termini? De ce-i tâmpeşte ED pe oameni?

— Habar n-am, i-am răspuns.

Bug stătea, pe podea, purtând un sutien din faux-satin alb, cu borduri brodate şi un bikini şnur din acelaşi

material.

— De fapt, nu mă numesc Bug, mi-a spus. Mă cheamă Catherine. Sau Eleanor – am uitat exact cum anume. Este unul dintre lucrurile care dispar când ei te ucid.

— Mi-au spus că te-ai sinucis.

— M-am sinucis cu un ciocan, cum să nu!

Mi-a plăcut râsul ei. Îmi plăcea felul cum îi venea şnururile de la bikini. Erau aidoma unor versiuni miniaturale ale frânghiilor din catifea din teatre.

— M-au arestat, partea asta din ceea ce ţi-a spus Bonnie este adevărată. Creasem subrutine ilegale, găuri de şoareci, pentru a permite deplasarea prin Peve. Asta-i de asemenea adevărat. Ceea ce nu ţi-a spus este că Clyde şi cu mine eram parteneri în delict. De fapt, cum să fi ştiut? Curva dracului! Eu pusesem găurile de şoareci, le îngropasem în şirurile de cod generale, astfel ca eu şi Clyde să putem accesa ulterior Palatul pe cont propriu. Eram experţi în şantaj şi în estorcare. Clyde a proiectat Palatul şi a lăsat găurile de şoareci pe seama mea. Aşa lucrasem întotdeauna. Ceea ce nu ştiusem fusese că el i-o trăgea deja lui Cisneros.

— Cum adică i-o trăgea?

Bug a făcut un gest obscen, folosindu-se de degetul mare şi de alte două degete de la aceeaşi mână; mi-am ferit privirea.

— Cisneros deţine 55 de procente din franciză. Ceea ce, bănuiesc, a făcut-o irezistibilă în ochii bietului Clyde. Luni de zile, ei se jucaseră de-a Bonnie şi Clyde înapoia mea, în timp ce eu eram ocupată cu programarea. Oricum, când Palatul Victoriei a fost acceptat la „Limite interioare”, un gagiu de verificator al francizelor a descoperit găurile de şoareci – nu mă prea deranjasem să le ascund – şi i-a spus lui Cisneros, care i-a spus lui Clyde, iar el s-a prefăcut şocat şi scandalizat. M-a lucrat pe la spate. Aşa că, imediat ce am fost eliberată pe cauţiune, am intrat să-mi recuperez lucrurile...

— Lucrurile?

— Subrutine, funcţii macro, pict-uri şi dif-uri. Intenţionam să le recuperez pe toate. Şi poate să fac şi un pic de mizerie pe acolo. Aveam cu mine un resedit, ca să pot rescrie codul chiar în timp ce mă aflam acolo. Nu ştiu cum, însă, Clyde mi-a dat de urmă. De aceea, m-a ucis.

— Cu ciocănelul.

— Ai început să te prinzi. A tras sertarul şi, pac, mi-a tras una între ochi. El nu ştia însă că mă puteam autosalva. Întotdeauna, rulez cu o mică funcţie macro de autosalvare pe care am scris-o încă din colegiu, aşa că n-am pierdut decât vreo zece minute şi un pic de memorie. Plus viaţa, bineînţeles. M-am ascuns în spaţiul găurilor de şoarece, dar cine dracu' vrea să trăiască toată viaţa ca un şobolan? Aşteptam să apară prinţul meu, care să mă ducă în Odaia din Vârf.

— Prinţul tău?

— O figurină de stil. Aşteptam deschiderea Peve-ului. Orice gagiu ar fi fost bun.

— Figură de stil, am spus.

— Mă rog... Oricum, ceea ce Cisneros nu ştie – şi nici Clyde, de altfel – este că Odaia din Vârf este interfaţată cu celelalte domenii ale „Limitelor interioare", francizele Arctica şi Amazonul. Voi putea să ies din Palat, şi, pe măsură ce se vor adăuga mai multe module, universul meu va fi tot mai mare. Dacă sunt atentă, voi trăi veşnic. Sau încă n-ai observat că în ED nu există moarte?

S-a sculat şi a căscat. Îmi plăcea interiorul trandafiriu al gurii ei. Şi-a scos şapca şi a azvârlit-o spre perete. A aterizat lângă o mică crăpătură din podea. Era strâmtă, totuşi am izbutit să mă strecor înăuntru, mai întâi un umăr, apoi celălalt. Mă aflam într-o odaie din piatră cu o ferestruică foarte îngustă şi un scaun pliant. Bug...

— Te supără dacă-ţi spun Bug?

— Ai de gând să-ncetezi o dată cu chestia asta? Vino aici.

Bug purta un sutien din dantelă neagră cu cupe adânc răscroite şi bretele late, şi pantalonaşi înguşti din dantelă

neagră, cu funduliţe în părţi. Şi şapca roşie, bineînţeles. Şi ochelarii. Mi-a făcut loc, astfel ca să mă pot aşeza lângă ea, pe scaun, şi să pot privi afară. Aproape că puteam distinge curbura Pământului. Aproape că puteam simţi curbura coapsei ei atingându-mă, deşi ştiam că era doar imaginaţia mea. În ED, imaginaţia este totul.

— Nu suntem departe de Odaia din Vârf, mi-a spus. Uite cât de sus m-ai adus deja. Totuşi Cisneros are dreptate într-o privinţă.

— Care anume?

— Nu mă poţi duce în Odaia din Vârf. Ai rămâne blocat. Nu vei mai avea cum să ieşi.

— Dar tu?

Îmi plăceau funduliţele.

— Eu sunt deja blocată. Nu mai am un corp la care să revin. Bănuiesc că tu mi-l asiguri pe ăsta. (A coborât ochii şi a privit, prin ochelari, sutienul, pantalonaşii.) Cred că de aceea, continui să port ochelari.

— Mi-ar place să te ajut să ajungi în Odaia din Vârf, i-am spus. Însă de ce nu poţi intra şi singură?

— Nu pot urca, doar să cobor, a spus Bug. Sunt moartă, ai uitat? Dacă aş fi avut reseditul, aş fi putut... Rahat!

A sunat un telefon. Nici nu-l observasem până în clipa aceea.

— Este pentru tine, a spus ea întinzându-mi receptorii.

Înainte de a-i putea spune la revedere, am privit plafonul pătat de apă al Staţiei de Plecare. Am auzit pantofii scârţâind. Tehnicianul m-a ajutat să cobor din sertar. Clyde.

— Este deja 16:55? am întrebat.

— Timpul zboară când ne distrăm, mi-a răspuns.

* * *

— Ia ghici cine-i aici? a întrebat mama.

Am auzit pe cineva trăgând apa la closet.

— Nu vreau s-o văd, am spus.

— A venit tocmai de la Salem, ţi-a adus lucrurile.

— Unde sunt?

— Au rămas în maşina ei. N-am lăsat-o să le aducă înăuntru, a spus mama. De asta plânge.

— Nu plânge! a răsunat o voce baritonală din baie.

— Dumnezeule, am spus alarmat. Este înăuntru cu ea?

— Nu le mai ia înapoi, a vorbit baritonul.

Cineva a tras apa la celălalt closet. Mama are două closete în baie, unul pentru mine şi unul pentru ea.

— Sunt în concediu, am anunţat.

Clanţa uşii de la baie a început să coboare şi eu am plecat să mă plimb. Când m-am întors, ei plecaseră iar lucrurile mele erau în curte.

— Poţi săpa o groapă, a spus mama, şi să le bagi acolo.

* * *

A doua zi dimineaţă am fost primul în Staţia de Plecare. Dar în loc să-mi deschidă sertarul, Pantofi Scârţâitori – Clyde – mi-a întins o hârtie s-o semnez.

— Am semnat deja un accept, am spus.

— Acesta este un document care să ne protejeze pe noi, mi-a spus.

Am semnat.

— Perfect, a rostit el şi a zâmbit. Nu a fost un zâmbet plăcut. Acum, întindeţi-vă. Acum, inspiraţi adânc.

Sertarul s-a închis. Am inhalat Vitazina şi a fost ca şi cum m-aş fi deşteptat dintr-un vis.

Mă aflam într-un living clasic, cu o mochetă crem, canapea şi scaun. Chemise stătea în picioare lângă fereastră, purtând un sutien ivoriu ranforsat, din satin jacard, cu un decolteu adânc şi bretele foarte depărtate, şi slip bikini din acelaşi material, cu stretch în faţă. Ţinea o ceaşcă şi o farfurioară, de asemenea asortate. Pe fereastră, puteam zări coline până la orizont. Câinele a trecut prin odaie.

— Chemise, am spus.

Aş fi dorit să am timp să-i explic tot ce se întâmplase, dar ştiam că trebuia s-o găsesc pe Bug.

Am privit în jur, căutând o gaură de şoarece, înapoia unui lampadar, într-un colţ întunecat, exista o arcadă scundă, precum intrarea într-o grotă micuţă. De abia am putut pătrunde prin tunelul strâmt, împingând întâi un umăr, apoi pe celălalt.

— De ce a durat atât?

Bug stătea în coridorul din beton, pe stiva strălucitoare de buşteni, cu genunchii strânşi sub bărbie. Purta tricoul MERLYN SISTEMS peste un bikini minuscul cu şiret. Şi şapca roşie, şi ochelarii, bineînţeles.

— M-au rugat să mai semnez un accept.

— Şi l-ai semnat?

Am încuviinţat din cap. Îmi plăcea felul cum şiretul făcea un V micuţ, apoi dispărea.

— Tâmpitule! Îţi dai seama că semnând acceptul ăla i-ai dat lui Clyde permisiunea să te ucidă?

— Aş dori să nu-mi mai spui aşa, am rostit.

— Blestemaţii de Bonnie şi Clyde! Acum n-o să mai ajung niciodată la Odaia din Vârf!

Mi-a fost teamă că va izbucni în plâns. În loc s-o facă, a zvârlit şapca roşie cu furie de podea şi, când m-am aplecat s-o ridic, am văzut o crăpătură în care de abia intrau trei vârfuri de degete, totuşi am izbutit să mă strecor, târându-mă pe burtă şi împingând mai întâi un umăr, apoi pe celălalt. Mă aflam într-o odaie goală, cu parchet şi ferestre atât de noi, încât încă aveau colantele cu ştampilă. Bug purta un sutien din dantelă stretch corai, răscroit la decolteul maxim, cu un bikini model franţuzesc cu şiret, care avea spatele integral, iar în faţă doar un triunghiuleţ din dantelă roz transparentă. Şi şapca roşie.

Am urmat-o lângă geam. Dedesubt se întrezărea un amestec de mări şi de nori, un pământ la fel de strălucitor ca şi un cer.

— Probabil că ne apropiem de Odaia din Vârf! am spus. O să reuşeşti!

Doream s-o fac să se simtă mai bine. Îmi plăcea felul cum îi venea sutienul în faţă.

— Termină cu prostiile. N-auzi urletele?

Am încuviinţat din cap. Semăna cu o haită de ogari care se apropia.

— Aia-i pisica. Caută şi distruge. Găseşte şi anulează.

Se înfioră, destul de exagerat.

— Dar te poţi autosalva!

— Nu chiar atât de uşor. Sunt deja o salvare.

M-am temut că era pe punctul de a plânge.

— Atunci, să-i dăm drumul! am spus. Te voi duce la Odaia din Vârf. Nu-mi pasă de pericole.

— Termină cu prostiile, a spus Bug. Vei fi blocat pentru totdeauna, dacă nu cumva Clyde te ucide mai înainte. Dacă aş avea reseditul, aş putea ajunge şi singură acolo.

— Dar unde-i?

— L-am pierdut, când m-a ucis Clyde. De atunci l-am căutat întruna.

— Cum arată?

— O pereche de foarfeci mari.

— Am văzut-o pe Chemise cu o pereche de foarfeci mari, am spus.

— Curva aia!

— Aş dori să nu-i mai spui aşa, am început.

Telefonul a sunat. Nu-l observasem până atunci.

— Nu răspunde! a zis Bug, dar a ridicat receptorul şi mi l-a întins.

Nu putea să n-o facă. Semnasem acceptul. Era pentru mine, bineînţeles. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că mă holbam la plafonul pătat de apă şi la ciocănelul de argint, care cobora exact între ochii mei. Şi la zâmbetul lui Clyde. Un zâmbet deloc prietenos.

* * *

Mai întâi, s-a făcut beznă completă. Apoi lumina a reapărut. Era ca şi cum te-ai fi trezit dintr-un vis.

Mă aflam într-o odaie rotundă, albă, cu ferestre curbe de jur împrejur. Mă durea capul. Prin geamuri puteam zări stele cenuşii pe un cer alb-lăptos. Bug...

— Aici, a rostit ea.

Stătea lângă fereastră, purtând pantalonaşi verzui din faux-satin sclipitor, răscroiţi adânc pe părţi şi cu spate integral, cu franjuri delicat brodaţi încadrând partea frontală. Şi absolut nimic în sus. Nici un sutien. Nici bretele, nici cupe, nici franjuri, nici dantelă.

Mă durea capul. Nu puteam, însă, să nu fiu încântat de cât de sus mă găseam.

— Asta-i... Odaia din Vârf? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

— Nu tocmai, a răspuns ea. Continua să poarte şapca roşie şi ochelarii. Dar acum, am încurcat-o. În caz că n-ai observat, Clyde te-a ucis şi pe tine. Adineauri.

— O, nu!

Nu-mi puteam imagina ceva mai rău.

— O, da, a spus ea.

Şi-a pus palma pe fruntea mea şi i-am putut simţi degetele pipăind gaura de acolo.

— Ce ai făcut, m-ai copiat?

— Te-am tras din cache. În ultima clipă. (Pe fereastră, jos de tot, se zărea un glob albastru-verzui vrâstat cu alb.) Auzi urletul? Este pisica lui Clyde care scotoceşte Palatul, odaie cu odaie.

M-am înfiorat. Îmi plăcea felul în care îi veneau chiloţeii pe dedesubt.

— Ei bine, ce avem de pierdut? am rostit, surprins că nu eram mai tulburat pentru că murisem. Să pornim spre Odaia din Vârf.

— Termină cu prostiile, a spus ea. Dacă şi tu eşti mort, nu mă poţi trage după tine. (Urletul părea mai puternic.) Acum trebuie să găsim reseditul. Unde-ai văzut-o pe cum-o-cheamă, cu foarfecele cele mari? În ce odaie se afla?

— Chemise, am spus. Nu-mi pot aminti.

— Ce se vedea pe fereastră?

— Nu-mi pot aminti.

— Ce se afla în odaie?

— Nu-mi pot aminti.

— Ce purta?

— Un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe, am spus.

— Haide atunci, a zis Bug. Ştiu locul.

— Crezusem că nu putem merge oriunde fără rese-nu-ştiu-cum.

— De coborât putem, a spus Bug.

A azvârlit şapca roşie şi a pornit ea însăşi. Şapca a căzut lângă o găurică în care de abia îşi putea introduce vârfurile degetelor. M-am strecurat pe urmele ei. Îmi plăcea felul în care îi veneau chiloţeii pe dedesubt. Ne aflam într-o bucătărie de modă veche şi Chemise amesteca într-o oală cu o pereche de foarfeci mari. Purta un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe.

— Dă-mi-le! a zis Bug, înhăţând foarfecele.

Şi ea purta un sutien decoltat, perfect mulat, fără bretele, din satin stretch şi dantelă, cu cupe uşor ranforsate şi o bentiţă lată, decupată şi în faţă cu dantelă transparentă, toate albe. Plus şapca roşie. Dar unde îi erau

ochelarii?

— Căţea, a şoptit Chemise.

Am fost şocat. Nu ştiusem că putea vorbi.

— Curvo, a zis Bug.

În clipa aceea, câinele a apărut în odaie, venind de nicăieri. Realmente.

— Pisica! a exclamat Bug.

Încerca să descuie cămara, folosindu-se de vârfurile foarfecilor. Câinele – pisica – a scuipat.

— Intră! a zis Bug.

M-a împins în cămară şi în acelaşi timp a lovit în sus, vârând vârful foarfecilor în burta câinelui. În burta pisicii. Sau ce o fi fost. Peste tot era sânge. Mă aflam într-o odaie mare, goală, în formă de piramidă, cu pardoseală albă şi pereţi albi care se înălţau pentru a se uni în vârf. În fiecare perete exista un hublou micuţ. Bug…

Bug nu se zărea nicăieri.

Dincolo de hublouri, totul era alb. Nu se zăreau nici măcar stelele. Nu existau uşi. De dedesubt răsunau lătrături şi mormăituri.

— Bug! Pisica te-a şters! am bocit.

Ştiam că o pierdusem. Mă temeam că voi izbucni în plâns. Dar înainte de a o putea face, în podea s-a deschis o trapă şi Bug a apărut pe acolo, intrând cu picioarele înainte. Era un spectacol straniu. Avea braţul acoperit de sânge, ţinea foarfecele şi era…

Era goală. Era în pielea goală.

— Am şters pisica! a strigat ea triumfător.

— Tot vine.

Puteam auzi lătrături sălbatice dedesubt.

— Fir-ar a dracu'! Trebuie să fie o buclă suplimentară.

Era goală. Nudă. Gol-goluţă. În pielea goală. Fără nici un veşmânt.

— Şi nu te mai holba la mine, a spus.

— Nu mă pot abţine, am spus.

Până şi şapca roşie dispăruse.

— Probabil că nu, a spus ea.

Era goală. Era în pielea goală. Nu purta nimic, absolut nimic. A alergat la unul dintre cele patru hublouri şi a început să forţeze rama cu vârful foarfecelor.

— Nu-i nimic afară, am spus.

Lătrăturile se înteţeau. Trapa se închisese, dar încercam senzaţia că se va deschide din nou şi vor ieşi numai câini. Sau pisici. Şi foarte curând.

— Nu putem rămâne aici! a zis Bug.

A lăsat rama şi a spart geamul cu foarfecele.

— Vin cu tine, i-am spus.

— Termină cu prostiile, a zis.

Mi-a pus din nou mâna pe frunte. Atingerea ei era răcoroasă. Îmi plăcea felul în care o simţeam.

— Gaura este adâncă, dar nu foarte adâncă. Poate că nu eşti mort. Poate că doar ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— M-a lovit destul de tare! Şi oricum am rămas aici în capcană.

— Nu, dacă nu eşti mort, n-ai rămas. După ce voi pleca, ei vor închide şi vor reiniţializa. Probabil că, atunci când te vei trezi, nu vei avea decât o durere de cap. O să poţi merge acasă.

Lătratul se apropia.

— Nu vreau să merg acasă.

— Şi mama ta?

— I-am lăsat o scrisoare, am minţit.

— Şi lucrurile tale?

— Le-am îngropat pe toate.

Era goală. Nudă. Gol-goluţă, cu excepţia ochelarilor ei frumuşei. Nimic jos şi nimic sus. Dispăruse până şi şapca roşie. Gaura era atât de mică încât abia îmi puteam introduce mâna, dar m-am strecurat după ea, întâi un umăr, apoi celălalt. Totul era alb, iar lătratul dispăruse şi ceva vuia, aidoma vântului. Am luat mâna lui Bug şi m-am rostogolit. Ne-am rostogolit împreună. O ţineam de mână şi ne rostogoleam, ne rostogoleam, ne rostogoleam prin zăpadă caldă şi curată.

* * *

Era ca şi cum te-ai fi trezit dintr-un vis. Eram învelit într-o blană urât mirositoare şi priveam tavanul translucid al unei colibe făcute din gheaţă şi din frunze. Bug stătea lângă mine, sub aceeaşi blană urât mirositoare.

— Unde suntem? am întrebat. Aud pisici lătrând.

— Sunt câinii noştri, a spus ea.

— Câini?

M-am sculat şi m-am dus la uşă. Era acoperită cu o pătură grosolană. Am tras-o într-o parte şi am privit peste kilometri de nea proaspăt ninsă, spre o lizieră îndepărtată de copaci întreţesuţi cu liane. Nişte câini argintii urinau pe pereţii colibei. Unul dintre ei scutura un şarpe. Era un şarpe mare.

— Toate se unesc, a spus Bug. Odaia din Vârf, Polul Nord, izvoadele Amazonului.

— Izvoarele, am spus. Unde-ţi sunt ochelarii?

— Nu mai am nevoie de ei.

— Îmi plăceau.

— O să-i pun înapoi.

M-am strecurat înapoi sub blană, cu ea, curios să aflu ce purta. N-am cum să vă spun, de aici, ce anume era. Dar v-ar fi plăcut şi vouă. Asta dacă semănaţi cu mine.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu